

Nunc meminisse iuvat

Beekvliet

Reünistenvereniging

TEMPORA NOSTRA

I Tempora Nostra ■ 33ste jaargang, nummer 1, 2021

Inhoud

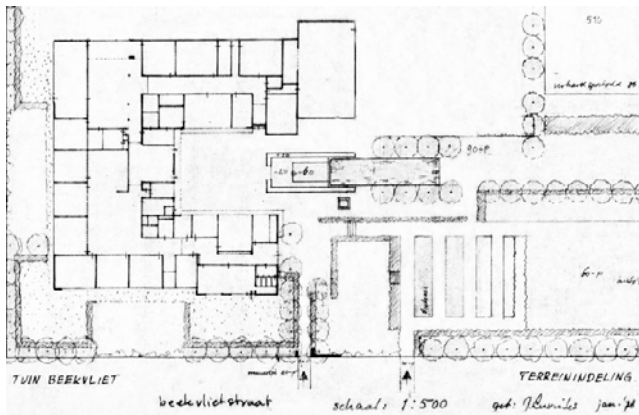
*Een klik op een titel brengt u naar de bewuste pagina.
Een klik op de middellijn brengt u terug naar deze inhoudsopgave.*

• Beekvliet bij de tijd	4	• Groeten van de redactie!	25
• Laatste column Femke Hellings	9	• Jos Maas: een lawine van herinneringen aan Beekvliet	26
• Oud-Beekvlieters in het nieuws	10	• Twee generaties gespiegeld: Marjan (1991) en Christine (2017)	32
• Jan Lurinks legt uit: Thessalische vlakke	17	• Reünie verplaatst naar voorjaar 2022	34
• Guus Norden: Beekvliet, een zorgeloze tijd	18	• Nino de Lange (2013): van MUN naar gemeenteraad Vught	36
• Een impressie van de verbouwing tot nu toe	20	• Opmerkelijk: uit het archief	39
• Alledaagse mijmeringen, essays van Cornelis Verhoeven	22	• Personalia	40
• Instrumenten uit de vitrinekast, getekend door Henk Wijnen	24	• Colofon	42

Jaarvergadering Nunc Meminisse Iuvat

Op dinsdag 8 juni houdt Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat – indien dat volgens de dan geldende coronamaatregelen mogelijk is – haar jaarvergadering op Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4, Sint-Michiëlsgestel. Aanvang 20.30 uur. Dit is de enige kennisgeving. Voor het verslag van de jaarvergadering van 23 juni 2020 verwijzen we u graag naar Tempora Nostra, editie 2020-2.

Het bestuur van NMI

Beekvliet wordt momenteel herbouwd (zie pagina 20). Hiernaast de tekening van Jan Lurinks uit 1978 voor de nieuwbouw van Gymnasium Beekvliet.

I Voorwoord voorjaar 2021

Leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

Vorig jaar rond deze tijd schreef ik in de voorjaarsuitgave dat corona iedereen in de greep had, niet wetend dat we er ons op dit moment nog steeds niet aan ontworsteld zouden hebben. Ook onderwijsmedewerkers en leerlingen hadden en hebben het zwaar te verduren. Het is onduidelijk wat de blijvende gevolgen zullen zijn voor degenen die er onder geleden hebben. Leerachterstand, sociale en psychische schade? Onwillekeurig moest ik denken aan de oorlogstijd (1940-1945), waarin de leerlingen van Beekvliet uit de verschillende leerjaren verspreid werden over instellingen in Brabant: Eersel, Udenhout, Son... Pendelende docenten, onregelmatige lesuren, onbedoeld meer vrijheden voor de leerlingen. En inderdaad, eenmaal terug op Beekvliet, waren de pubers weer lastig in het gareel te krijgen. Verder gaat natuurlijk de vergelijking tussen de situatie van nu en toen mank. Maar we willen wel allemaal 'terug naar normaal', wat dat ook moge zijn. De redactie is het afgelopen jaar noodgedwongen meegegaan in de uitdijende stroom van digitale meetings. We hebben de mogelijkheden aan kopij voor deze uitgave in een coronaveilige zoomsessie besproken. We willen in Tempora Nostra, waarin meestal wordt teruggeblikt, met een positieve blik vooruitkijken, vooral naar de uitgestelde lustrumreünie!

Femke Hellings heeft ons jarenlang voorzien van verrassende en prettig leesbare columns. Helaas lezen we in deze editie haar laatste bijdrage. Het is begrijpelijk dat zij – in de keuze voor een goede tijdsverdeling – haar gezin en werk prioriteit geeft. Femke liet weten dat ze het fijn vond om haar gedachten met de lezers te kunnen delen op dit podium. Wij zullen de columns gaan missen en wensen Femke veel succes en voldoening bij haar werk. Het goede nieuws is, dat er (voorlopig) een nieuwe rubriek voor in de plaats komt. Oud-docent Henk Wijnen laat ons kennismaken met de voor sommigen wellicht raadselachtige voorwerpen in de vitrine die je in de school passeert op weg naar de rectors- en personeelskamer. Het zijn instrumenten die in een ver verleden in de lessen natuurkunde werden gebruikt. Met beschrijving, een anekdote, voorzien van een foto of pentekening, worden ze eindelijk weer tot leven gewekt. Verder veel boeiende bijdragen: o.a. van twee oud-leerlingen die hun schoolcarrière zagen afgebroken; een moeder en dochter die elkaar bevragen over hun Beekvliettijd onder het motto: zoek de verschillen. En de politieke ervaringen van een jonge reünist. Intussen verlangen we met z'n allen naar het moment dat we weer alles kunnen doen wat we zo graag willen, onder het motto 'age quod agis', modieus gezegd: 'Doe je ding!'

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter Tempora Nostra

I Beekvliet bij de tijd

De vorige editie van 'Beekvliet bij de Tijd' eindigde begin december, met Beekvliet in vol bedrijf en alle leerlingen op school. Voordat Tempora Nostra echter op jullie deurmat lag, was de tweede lockdown een feit: vanaf half december tot 1 maart waren alleen examenleerlingen welkom op school en kreeg de rest weer online les. Inmiddels is er sprake van een voorzichtige herstart; tijd om de afgelopen maanden de revue te laten passeren!

Door Patrick van Aarle

Zeer droevig nieuws

Beekvliet werd op 16 december hard getroffen door het bericht van het overlijden van Anne Franchimont, leerling van klas 1C. Een acute vorm van leukemie zorgde ervoor dat zij na een heel kort ziekbed er plotseling niet meer was. Een schok voor haar klasgenootjes, die nog maar enkele maanden daarvoor kennis hadden gemaakt met deze vrolijke meid, en uiteraard ook voor haar docenten. Doordat het bericht

van overlijden van Anne binnenkwam op de eerste dag van de hernieuwde sluiting van de scholen, ontstond een wat surrealistische situatie in een leeg schoolgebouw, maar zorgcoördinator Fredi Kaufmann, afdelingsleider Eva Roefs en mentor Luuk Leering pakten de zaken goed op en nodigden klas 1C de volgende dag uit om een gedenkplekje voor Anne in te komen richten. Zo werd aan de leerlingen ruimte geboden om over de situatie te praten. Ook Annes ouders en zus Sophie (klas 3) zijn nog voor de kerstvakantie op school geweest

De gedenkplek voor Anne Franchimont, ingericht door de leerlingen van klas 1C

Een kijkje achter de schermen: de paneldiscussie tijdens de Open Avond op 28 januari

om het ingerichte plekje te bekijken. Enkele klasgenoten van Anne en Sophie, alsmede hun beider mentoren, mochten bij de uitvaart aanwezig zijn, die door een groot deel van de Beekvlietgemeenschap online werd gevolgd. De tijd stond, zo net voor Kerst, even stil op Beekvliet...

Creatieve variant van de Open Dag

De nieuwe lockdown, waarin alleen examenleerlingen voor lessen naar school mochten komen en alle andere leerlingen weer aangewezen waren op online onderwijs, maakte dat er na de kerstvakantie naar diverse creatieve oplossingen moest worden gezocht voor de activiteiten die op stapel stonden. Uiteraard was het eerste woord weer aan de roostermakers geweest, die erin slaagden om de online lessen zo in te delen dat de leerlingen van de examenklas in de middag live op school extra lessen konden volgen van de vakken waarvoor ze dat het meeste nodig dachten te hebben.

Maar ook de Open Dag, toch een van de belangrijkste momenten van het jaar voor het binnenhalen van nieuwe brugklassers, moest op de schop. De opendagcommissie was al maanden bezig geweest om toch een strak geregisseerde open dag op school te mogen houden. Er was zelfs contact gezocht met het ministerie voor toestemming en dat leek allemaal haalbaar, maar de lockdown gooide half december roet in het eten.

In allerijl werd een alternatieve Online Open Avond opgetuigd, die op donderdag 28 januari zou plaatsvinden. In de twee weken daarvoor werd een uitgebreide 'rondleidingsfilm' opgenomen, waarin Tobias Jacobs (klas 6) en Wieke Janssen (klas 5) de potentiële nieuwe leerlingen de school lieten zien. De montage van die film werd ook door leerlingen gedaan: Michaël Backus, Ferre Jansen en Tim de Zeeuw uit klas 4 en 5 tekenden hiervoor. Het resultaat is terug te zien op <https://www.youtube.com/watch?v=RtFaq50tDvQ>. Na deze digitale

rondleiding zat in de studiezaal een panel van leerlingen en docenten klaar om alle vragen van de kijkers thuis te beantwoorden.

Deze strak geregisseerde sessie (zie de foto voor een impressie) verliep goed: er waren veel vragen en gelukkig ook veel antwoorden; het lukte maar nét om de deelnemers aan het panel vóór de avondklok weer thuis te laten zijn. En klaarblijkelijk viel deze opzet van de Open Avond in de smaak: in maart resulteerde het in ruim 125 aanmeldingen, weer goed voor vijf brugklassen in het komende schooljaar.

Online Europese samenwerking tegen voedselverspilling

Een week eerder was er een online bijeenkomst geweest met 80 leerlingen van vier verschillende scholen. Naast 20 Beekvliters namen ook leerlingen uit Duitsland, Italië en Schotland deel aan deze eerste inhoudelijke bijeenkomst van een nieuw Erasmusproject, met als thema 'voedselverspilling'. Hoewel het de bedoeling was geweest om elkaar in levenden lijve te ontmoeten op een van de scholen, werd er ook hier snel geschakeld naar een online bijeenkomst, waarbij de organisatie nu in handen lag van Beekvliet, en in het bijzonder van coördinator Binno Louwerenburg. De faculteit International Food & Agribusiness van de HAS in Den Bosch was er vanwege het thema nadrukkelijk bij betrokken. Nadat de leerlingen als voorbereiding de film 'Wasted: the story of food waste' hadden bekeken, discussieerden zij met hun buitenlandse medeleerlingen over het thema, aan de hand van stellingen en onder leiding van twaalf internationale studenten van de HAS. Docenten en leerlingen, zowel

van de deelnemende scholen als van de HAS, beoordeelden de sessie als zeer leerzaam en van hoog niveau. De leerlingen werken de resultaten van de discussies nu uit tot een plan om voedselverspilling beter onder de aandacht te krijgen, zowel in hun eigen omgeving als bij anderen. Een mooie online start van een project dat beoogt in vier bijeenkomsten op de verschillende scholen steeds een ander onderwerp binnen het thema 'Duurzaamheid' te behandelen. Hopelijk kunnen de volgende bijeenkomsten in de komende twee jaar wel live plaatsvinden!

Profielwerkstukken

Ook de presentatie van de profielwerkstukken van klas 6, elk jaar een avond waarin de school gonst van de activiteit rondom een enorm breed scala aan onderzochte onderwerpen, moest dit jaar anders. Weliswaar mochten de examenkandidaten voor hun onderwijsactiviteiten naar school komen, maar uitnodigen van ouders, broertjes en zusjes en opa's en oma's was in de huidige lockdown geen optie. De jaarlijkse 'markt', waarop iedereen een indruk kan krijgen van alle uitgevoerde onderzoeken, moest helaas worden geschrapt, maar de presentaties konden doorgang vinden. Vier groepjes zesdeklassers presenteerden in een lokaal achter elkaar hun werkstuk en via een liveverbinding via Teams keken thuis de familieleden, overige belangstellenden en alle vijfdeklassers – als eerste oriëntatie op hun eigen profielwerkstuk – mee. Het was technisch gezien een hele klus om dat voor elkaar te krijgen, maar het was een geslaagd geheel: de zesdeklassers hebben goed kunnen tonen waaraan ze het hele jaar gewerkt hebben!

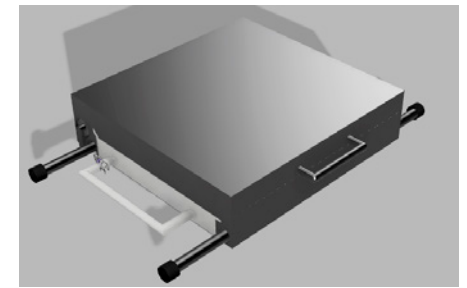

De PlastiShark: prototype van een plasticversnipperaar voor huishoudelijk gebruik, door Isabel van Bokhoven en Femke van de Vijver

Pws-Plastishark-prototype en -3dtekening:

De variatie in werkstukken was weer groot en vaak gerelateerd aan de actualiteit: een ontwerp voor een plasticversnipperaar voor huishoudelijk gebruik, emancipatie van de vrouw vanaf de eerste feministische golf, een model voor de groei van de wereldbevolking en de gevolgen voor onze voedselvoorziening, een voorstel voor een nieuwe attractie in Toverland en een eigen muziekproductie, van alles passeerde de revue. Het werkstuk van Julie Appel en Laura Innemee kreeg zelfs aandacht van de plaatselijke kranten en het Brabants Dagblad: zij onderzochten in hun werkstuk 'Ademnood' de werkdruk onder verpleegkundigen tijdens de covid-crisis.

Zie de link naar het Brabants Dagblad: <https://www.bd.nl/meierij/ademnood-een-adembenend-werkstuk-over-de-enorme-werkdruk-in-tilburgs-ziekenhuis-tijdens-covid-aa42c313/>

3-D tekening van de PlastiShark

Pregymnasium

Een nieuw initiatief dat in januari en februari geen doorgang kon vinden, was het Pregymnasium: een aantal modules op vwo-niveau voor leerlingen uit groep 8 die extra uitdaging kunnen gebruiken. Het plan was dat deze leerlingen daarvoor vier ochtenden naar Beekvliet zouden komen en op die manier ook intensiever kennis zouden maken met het onderwijs van de middelbare school. Afdelingsleider klas 1 Eva Roefs had een aantal getalenteerde leerlingen uit de bovenbouw bereid gevonden om deze lessen te verzorgen en er zou begonnen worden met vier modules: Programmeren, Japans, Zang/Gitaar en Special Effects met Film. De lockdown gooide helaas voorlopig roet in het eten, maar op het moment dat ik dit schrijf is het plan om een en ander alsnog in april te laten plaatsvinden. Corona volente!

Tekort aan surveillanten

En toen was het alweer maart en mochten de leerlingen weer deels naar school, mits op anderhalve meter en in goed geventileerde lokalen. Het leverde de roostermakers de zoveelste uitdaging op, zeker omdat zowel leerlingen als docenten aangaven de veelgehoorde

optie van 'halve klassen in de les en de rest luistert thuis online (half) mee' niet als een efficiënte invulling te zien voor degenen die thuis zouden zitten. Met veel puzzelen en gebruikmakend van het feit dat het toegestaan is om leerlingen te laten werken in vaste tweetallen die geen 1,5 m afstand tot elkaar hoeven te houden, kreeg Dié Gijsbers het voor elkaar om alle jaarlagen twee dagen naar school te laten komen in volledige bezetting, gebruik makend van de grootste lokalen in de school, de gymzalen en de aula. De eerste ervaringen waren positief, maar toen was het alweer tijd voor de proefwerkweek.

Om meerdere redenen was ook de toetsweek dit jaar een spannend moment: inhoudelijk zou nu blijken in hoeverre de leerlingen tijdens het online onderwijs in januari tot en met maart net zo veel kennis en vaardigheden opgedaan hebben als 'normaal'. En organisatorisch was ook dit weer een enorme puzzel: vanwege het afstandsriterium moest elke klas en elk cluster in tweeën worden gesplitst. Dat betekende natuurlijk ook dat een dubbel aantal surveillanten nodig was en waar haal je die vandaan? Beekvlief vond een dertigtal ouders van leerlingen bereid om hierbij te helpen. Zij kregen een korte stoomcursus 'Surveilleren doe je zo' en werden aan een docent gekoppeld om samen een (onderbouw)klas in de gaten te houden.

Zie de link naar het Brabants Dagblad:
<https://www.bd.nl/meierij/ouders-in-de-klas-bij-proefwerkweek-zijn-beetje-spiekagent-ac84cf03/>

Het Brabants Dagblad besteedde er op 22 maart onder de kop 'Ouders in de klas bij proefwerkweek zijn beetje 'spiekagent' aandacht aan. Toch bleek dat niet voldoende. Toen tijdens de toetsweek een aantal docenten positief testte op corona, dreigde er weer een surveillantentekort. Een oproepje van ondergetekende op Facebook leverde echter een kleine 15 belangstellende oud-leerlingen op, die dolgraag een ochtendje of middag op hun oude schoolje wilden komen helpen. 'Alles om m'n kiet weer even uit te mogen', grapte Tom Hommes (2018). 'Noor en ik zijn surveillanten van ongekend hoog niveau, die zou ik niet laten schieten,' pleitte Isa van Lieshout (2018) voor zichzelf als kandidaat-surveillant. Dat laatste bleek overigens waar: Noor van Dijk (2018) en zij betraptten prompt twee leerlingen met een spiekbrieftje! Misschien is er in deze toetsweek wel scherper gesurveilleerd dan ooit!?

Of de leerlingen inhoudelijk goed gescoord hebben tijdens deze toetsweek, is op het moment van schrijven niet bekend. Zodra ik dit artikeltje heb afgerond, ga ik hun werk weer nakijken om er meer over te kunnen zeggen! Dat lezen jullie na de zomer in deze rubriek, dan ook met het resultaat van alle verbouwingsactiviteiten die momenteel in volle gang zijn. Voor meer informatie daarover verwijs ik trouwens graag naar een andere bijdrage in dit blad! Alvast een goede zomer gewenst! ★

I Sorry not sorry

Column Femke Hellings, tekstschrijver, columnist en leerlinge van 1991-1997

In mijn eerste stukje in dit blad, we hebben het over najaar 2018, richtte ik me tot meneer Ronner, mevrouw Tak en meneer Huijbregts. Ik vroeg meneer Ronner of hij me wilde vergeven dat ik zo vaak tot eruitsturenstoe zat te kletsen in de klas, verontschuldigde me richting mevrouw Tak voor het zijn van een dom schaap en vroeg meneer Huijbregts of hij een beetje trots op me was nu ik als tekstschrijver dagelijks met d'tjes, t'tjes, hyperbolen en alliteraties bezig ben. Ik heb besloten mijn laatste column aan dezelfde docenten te richten. Plus aan alle andere docenten van Nederland.

Want ja, dit is mijn laatste column voor Tempora Nostra. Gooi drie kinderen die al een jaar lang thuis zijn in de blender met een iets te drukke werkagenda en dito huishouden en je snapt dat ik keuzes moet maken. Hoe klein ook, alle beetjes helpen. De kinderen hebben namelijk niets aan een moeder die alleen maar achter haar laptop zit. Want Jezus, wat hebben ze me nodig momenteel. De oudste heeft twijfels over zijn studiekeuze en zit nog nét niet te bidden of hij in september toch als-je-blijft fysiek naar school mag. De jongste moet een middelbare school kiezen zonder meeloopmomenten of snuffelmiddagen en de middelste staart alweer sinds half december naar een schermje tussen pakweg 9 uur en half 3. Of hij slaapt, want lesuitval. Dat kan ook.

Onze kinderen missen school. De plek waar ze grenzen aftasten, dromen en doelen ontdekken en sociale vaardigheden oefenen. Waar ze verliefd worden, vriendschappen onderhouden en zich intermenselijke competenties eigen maken. In mijn tijd stond ik er geen

moment bij stil waar al dat kletsen, vervelen en niet opletten goed voor was. Pas nu mijn kinderen dit allemaal niet kunnen, komt het binnen. School is zoveel meer dan een plek om les te krijgen in Duits, Latijn of Nederlands.

Bij deze trek ik dus mijn excuses in meneer Ronner en mevrouw Tak. Al had u vast al lang in de gaten dat ik het nodig had voor mijn ontwikkeling. Ik hoop van harte dat jullie en al jullie collega's in het land weer héél snel 30 irritante, niet oplettende en huiswerk vergetende leerlingen in de klas mogen hebben. Een gezonde portie spijbelen, ruzie, een stiekeme zoen in het fietsenhok... ik gun het ze zo. En neem maar van mij aan: ze stellen uw lessen en straffen allemaal op prijs. Al beseffen ze dat pas op hun 42e.

Femke Hellings werkt als zelfstandig copywriter en columnist, is moeder van drie jongens en neemt ons als collega-ex-Beekvlief regelmatig mee in haar ondernemende bestaan. Femke volgen doe je via www.typischfem.nl, LinkedIn, Facebook of Instagram.

I Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over Beekvliet en oud-Beekvlieters in persberichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social media. Hieronder een selectie daaruit, met deze keer extra veel nieuws over de gijzelaarsgeschiedenis. Wilt u ook iets melden? reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Door Peter van Overbruggen

Oud-leerling Ashley de Bie (2005), inmiddels gepromoveerd

Artsen die op de ic een digitale checklijst gebruiken, zien daardoor minder vaak cruciale informatie over ernstig zieke patiënten over het hoofd. Dat komt

de kwaliteit van zorg zo ten goede dat patiënten korter op de ic liggen. Dat blijkt uit promotie-onderzoek van intensivist in opleiding Ashley de Bie die samen met de Chinese ingenieur Shan Nan het online programma TraceBook ontwikkelde. Ze beproefden dat op de ic van het Catharina ziekenhuis in Eindhoven en in een groot Chinees ziekenhuis in Peking. Donderdag promoveren ze aan de TU in Eindhoven.

Bron: Volkskrant, 17 november 2020 door Ellen de Visser

Socialer en rechtvaardiger: een hoger minimumloon

OPINIE Het minimumloon is achterop geraakt bij de ontwikkeling van de koopkracht. Het is tijd voor een nieuw sociaal fundament. Dat betoogt Henk van Rees uit Oirschot, oud-bestuurder van de FNV.

Henk van Rees (1967) bepleit hoger minimumloon

Als deze uitgave van TN verschijnt, is de formatie waarschijnlijk nog volop bezig. Hoe het met de sociale plannen van de verschillende partijen gaat, weten ze dan zelf ook nog niet. Maar eind vorig jaar had Henk van Rees, als oud-FNV-voorman er wel een mening over. Zijn sociale gevoel ontwikkelde hij – naar eigen zeggen, ooit in dit blad – al op Beekvliet.

Dat was schrikken: méér dan 1 miljoen Nederlanders leven volgens het CBS (Centraal Bureau voor de Statistiek) onder de armoedegrens. (...) Op hen is de spreuk van Loesje van toepassing: 'Aan het einde van mijn geld houd ik altijd een stuk maand over!' (...) Volgens een nieuw rapport van het Centraal Planbureau kent Nederland 300.000 kinderen die opgroeien in armoede. (...) Thuiszorgmedewerkers, schoonmakers, vakkenvullers en distributiewerkers houden ons land in de coronacrisis draaiende. En de beloning was - soms - een eenmalige bonus. Terwijl zij vaak rond moeten zien te komen met het schamele minimumloon. De winsten

van de Albert Heijns, de Jumbo's, de Lidl's, de Bol.coms zijn - ook in deze coronacrisis - torenhoog, terwijl de vakkenvullers en de distributiewerkers daar nauwelijks iets van terugzien. (...) Steeds meer politieke partijen zien intussen de noodzaak in van een hoger minimumloon. Laat 2021 het jaar worden van een fatsoenlijk minimumloon en een socialer en rechtvaardiger Nederland.

Bron: Brabants Dagblad, 31 december 2020 door Henk van Rees

Roxane van Iperen (1995) spreekt op 4 mei 2021

Schrijfster Roxane van Iperen houdt dit jaar de 4 mei-voordracht in Amsterdam. Ze zal spreken in De Nieuwe Kerk, voorafgaand aan de herdenkingsplechtigheid op de Dam in Amsterdam. Het Nationaal Comité 4 en 5 mei vroeg Van Iperen, die bekend is van het boek 't Hooge Nest over de oorlogsjaren van twee Joodse zussen, nadat schrijver Abdelkader Benali zich had teruggetrokken als spreker.

Bron: Trouw, 9 februari 2021

Roxane van Iperen en de politiek

Na de verkiezingsuitslag wijdde Roxane van Iperen een bericht op haar Instagrampagina aan 'yogatypes' die vooral met hun eigen geluk bezig zijn, en radicaal-rechts hebben gestemd.

Ze bekritiseert deze 'geprivilegieerde groep', die 'geen notie heeft van de leefwereld van de groepen die door PVV, FvD of JA21 worden vertrapt'. En ze laakt

het beperkte incasseringsvermogen: "Ervaren voor het eerst van hun leven enige vrijheidinperking vanwege corona, en gaan fullblown 'fucktheworld'."

Haar bericht kreeg zoveel respons dat ze een vervolgbericht schreef. Het is geen probleem als je je zorgen maakt over hoe de huidige coronamaatregelen onze kinderen op lange termijn gaan beïnvloeden, vindt ze. "Doe ik ook." Maar: "Dat is nooit reden om op partijen te stemmen die racisme/antisemitisme/discriminatie/complottheorieën uitdragen of normaliseren."

Bron: Trouw, 29 maart 2021, door Marije van Beek

Overname Beekvlietboerderij stapje dichterbij

In de vorige uitgave van TN berichtten we ook al over de plannen met de oude Beekvlietboerderij als herinneringsplek en permanent Informatie-, Documentatie- en Educatie Centrum. Volgens oud-leerling en plaatselijke heemkundige Jan Spit en Koos Loose, ook een van de initiatiefnemers, zijn de voortekenen positief.

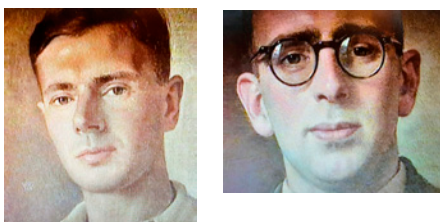
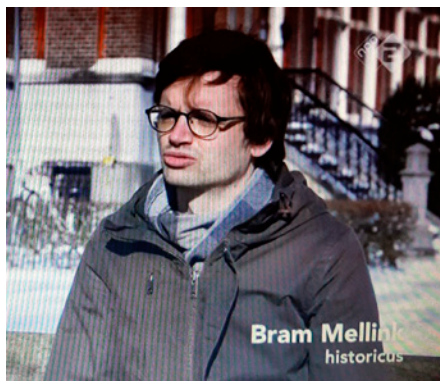
Beekvlietboerderij, gezien vanuit de Kastanjelaan

De gemeente is in gesprek met de Stichting Gijzelaars Beekvliet en Haaren. Gymnasium Beekvliet is meer dan belangstellend om er educatieve en culturele doelstellingen te helpen realiseren. (...) De Beekvlietboerderij is een locatie met historie, dat toonde de door corona zo ruw verstoorde expositie 'Gegijzeld maar niet verslagen' nog maar eens aan. (...) In een rapport staat: "Het (gebouw) is thans een belangrijk historisch element in de ensemblewaarde van de gebouwen en tuinen, die nog herinneren aan dit voor Brabant belangrijke kerkelijk instituut", constateert Bertens.

Bron: *Brabants Dagblad* 7 maart 2021 door Willem Geurts

Opnamen 75 jaar PVDA voor programma *Andere Tijden* op Beekvliet

Op 11 februari jl. ontvingen Koos Loose en Jan Spit (1968) een cameraploeg van de NTR op het terrein van het voormalige kleinseminarie Beekvliet. Zij bezocht deze locatie voor opnamen voor het programma *Andere Tijden*. Onderwerp voor deze aflevering was het 75-jarig bestaan van de Partij van de Arbeid, de politieke partij die haar oorsprong vindt in het gijzelaarskamp Beekvliet, waar in de periode 1942 – 1944 talloze gegijzeld prominente Nederlanders met elkaar gesprekken voerden over de politieke toekomst van het na-oorlogse Nederland. Het programma is uitgezonden op woensdag 17 maart, de laatste dag van de verkiezingen.

Bram Mellink vertelt bij Beekvliet over het ontstaan van de PVDA. Daaronder: geschilderde portretten van oud-gijzelaars Piet Sanders († 2012) en Max Kohnstamm († 2010)

Ontmoeting met grootvader op Beekvliet

In een aflevering van het programma *Verborgen verleden* van 23 januari 2021 op NPO1 dook acteur, regisseur en cabaretier Diederik Ebbinge in zijn familiegeschiedenis. Daarbij kwam hij ook op Beekvliet terecht. Diederik is geboren in 1969 en groeide op in Baarn. Dat is trouwens de plaats waar oud-leerling Roxane van Iperen woont, in 't Hooge Nest, de naam van het gelijknamige boek, dat gaat over de veelbewogen oorlogsgeschiedenis van het huis en zijn joodse onderduikers. Ook de 'Baarnse' Diederik stuit op een oorlogsverhaal, in zijn familie.

De familie van Diederik Ebbinge blijkt te bestaan uit dichters, gelovige protestanten en vluchtelingen. Hij komt erachter een voorvader de terdoodveroordeelde Johan van Oldenbarneveldt bijstond in diens laatste uren. Diederik gaat op zoek naar de verzetsdaden van zijn opa van moederskant en doet verrassende ontdekkingen, vooral in Sint-Michielsgestel. Zijn moeder vertelde nooit wat over de oorlogsgeschiedenis van haar vader, Diederiks opa, maar via het tv-programma blijkt dat zijn opa Götzen als verzetsman is opgepakt in de Tweede Wereldoorlog en gegijzeld werd in het kamp Beekvliet. Diederik bezoekt samen met Yves de Vries het gebouw waar zijn grootvader samen met o.a. de latere professor Jan Tinbergen geïnterneerd zat. Op de grote zolder van de monumentale oud-bouw van Beekvliet krijgt Diederik iets bijzonders te zien. Op die plek is in de oorlog namelijk een portret geschilderd van zijn geïnterneerde opa, van de hand van Karel van Veen. Yves de Vries, die over die periode het boek 'Het gezicht van Gestel' schreef, had ervoor gezorgd dat het portret

op een ezels klaar stond, als verrassing voor Diederik. Ook laat ze hem enkele ontroerende brieven lezen die zijn opa aan het thuisfront schreef.

Bron: *Verborgen verleden* van 23 januari 2021 op NPO1

"Gegijzeld", een familiegeschiedenis 1940 - 1945

Onlangs verscheen een interessant boek, dat niet gaat over Sint-Michielsgestel, maar toch zeker wel te maken heeft met Sint-Michielsgestel. Het boek behandelt de oorlogperiode, zoals die werd beleefd door dominee Hagen, één van de bijna 1300 gijzelaars, die opgesloten hebben gezeten in het kleinseminarie Beekvliet. Dominee Hagen is ook één van de personen, naar wie, naast o.a. zijn medegijzelaars Frits Philips en Simon Vestdijk, in Sint-Michielsgestel een straat is vernoemd: het Dominee Hagenpark.

Dominee J.C. Hagen werd op 13 juli 1942 als gijzelaar geïnterneerd in het grootseminarie in Haaren en op 8 november van

Diederik Ebbinge en Yves de Vries met portret van grootvader Götzen, ex-gijzelaar

datzelfde jaar overgebracht naar klein-seminarie Beekvliet, waar hij nog bijna 5 maanden als gijzelaar opgesloten zou zitten. Hij werd op 19 april 1943 weer in vrijheid gesteld.

Het boek van de hand van Koos Hagen, één van de kinderen van dominee Hagen, bevat een groot aantal brieven, waarin duidelijk wordt hoe, langzaam maar zeker, de duidelijk uitgesproken anti-Duitse houding van dominee Hagen uiteindelijk leidt tot zijn arrestatie en zijn internering in Haaren en op Beekvliet.

Afbraak Beekvliet en levensboek

Oud-leerling Jan Simons (1965) berichtte ons onlangs dat hij de digitale tentoonstelling "Gegijzeld maar niet verslagen" in de Beekvlietboerderij bezocht had.

Sloop Kleine Cour poort Kastanjelaan

Dat bezoek bracht de herinneringen aan Beekvliettijd naar boven en ook de foto's die hij met enkele oud-leerlingen maakte van de sloop van de oude internaat- en schoolgebouwen in 1975. Deze foto's heeft hij aangeboden aan Brabants historisch informatiecentrum (BHIC), waar ze inmiddels op de site te zien zijn. Behalve de "sloofoto's" heeft Jan nog veel andere foto's en exemplaren van de schoolbladen, zoals Carillon, Rostra, rapporten, folders enz. in foto-plak-

De vier Jannen uit Tilburg bij diploma-uitreiking 1965 voor het hoofdgebouw Beekvliet.

Vnr Jan van Berkel (†), Jan Simons, Jan Jacobs, Jan Janssen

boeken. Tien jaar geleden schreef hij levensboek, waarin het hoofdstuk Beekvliet 15 bladzijden bestrijkt. Deze zijn, samen met de foto's, inmiddels ook aan het archief van NMI toegevoegd. Meer over het schrijvend verleden van Jan Simons zie je op zijn website Vitaberna www.jansimons.nl
Info bij: simonswillems@gmail.com

Van-Goghboek van oud-leerling Willem-Jan Verlinden vertaald in het Engels

Willem-Jan Verlinden
Author at Thames & Hudson

In The Observer-The Guardian werd onlangs prominent aandacht besteed aan de recente vertaling in het Engels van het boek

van Willem-Jan Verlinden 'De zussen Van Gogh' (The Van Gogh Sisters), in 2016 verschenen in de Nederlandse uitgave. In april ligt de Engelse editie,

Herinnering aan de tuin in Etten - Vincent van Gogh (foto: Peter van Overbruggen, Hermitage, Sint Petersburg, 2017)

uitgegeven door Thames & Hudson, in de Britse en Amerikaanse boekhandels. Op de omslag van het boek prijkt een kleurig schilderij van Van Gogh, waarop hij zijn moeder en zijn zus Wil uit zijn herinnering heeft afgebeeld.
<https://lnkd.in/dBKG3bX>

Leendert Spijkers (1964) mist zijn Matthäus Passion

Al voor het tweede jaar is er in Oirschot in zijn prachtige Sint-Petrusbasiliek geen passie-uitvoering van Bach, tot verdriet van pastoor Leendert Spijkers. "Ik ben eens in Naarden geweest, waar de Nederlandse Bachvereniging elk jaar dé Matthäus van Nederland uitvoert in aanwezigheid van veel hotemetoten, maar eerlijk gezegd vond ik die bij ons veel fijner. (...) Wat de Oirschotse pastoor ontroert is dat de evangelist zijn partij vanaf de preekstoel zingt. Die preekstoel heeft alleen nog maar monumentale waarde, in de mis gebruiken we 'm niet meer. (...) Pastoor Spijkers vindt het belangrijk dat zijn mooie Petrus-

basiliek voor iedereen toegankelijk is. "Sinterklaas, Halloween, carnaval of de Matthäus; iedereen die in dit gebouw iets moois wil vieren is welkom, katholiek of niet."

Bron: *Eindhovens Dagblad*, 21 maart 2021 door Marjolijn Sengers

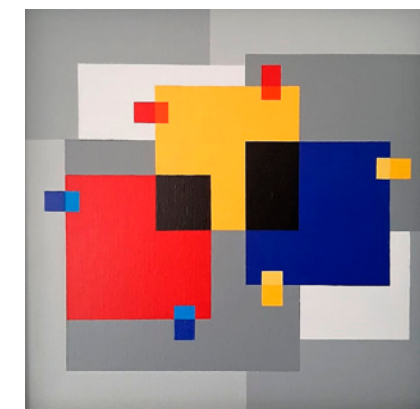
Onderscheiding voor Leendert Spijkers

Op 26 april werd bekend dat pastoor-deken Leendert Spijkers een koninklijke onderscheiding heeft ontvangen. Hij is benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

Expositie Martien van Woerkum in Amsterdam

In de design-store Pols Potten aan de KNSM-laan 39 in Amsterdam hangen vanaf voorjaar 2021 tijdelijk 21 werken van Martien van Woerkum (1967).

Het zijn abstracte, kleurrijke geschilderde werken met geometrische vormen, geheel in stijl met de moderne design meubels en objecten van Pols Potten.

Chagall in Uden, ook dankzij oud-leerling Joël Cahen (1969)

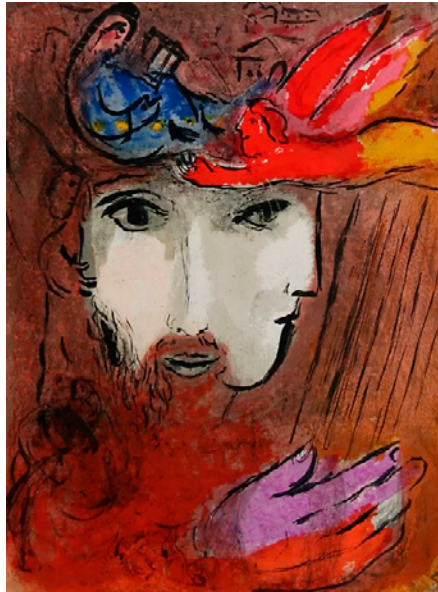
Onlangs kreeg ik een telefoontje van oud-leerling Joël Cahen, waarin hij uitvoerig vertelde over de aanstaande expositie in Museum Krona Uden, waaraan hij had meegewerkt 'Tussen werelden. Chagall & hedendaagse kunstenaars'.

Portretfoto Joël Cahen

Vanuit zijn voormalige functie als o.a. directeur van het Joods Historisch Museum Amsterdam beschikt Joël over een groot internationaal netwerk. Reden waarom de conservator van Museum Krona, Wouter Prins, hem gevraagd had om de tentoonstelling mee te organiseren. Zo is er dankzij Joël ook werk van Chagall uit Israël en de VS.

De tentoonstelling Tussen werelden combineert het werk van Chagall met die van hedendaagse kunstenaars en daarmee hun zoektocht naar identiteit. De kunstenaars staan met één been midden in de hedendaagse kunstwereld en met het andere in een cultuur met een eigen religie en tradities waarvan zij deel uitmaken of hebben uitgemaakt. Net als Chagall opereren zij op het snijvlak van geloof en ongeloof, liberaal en orthodox, internationaal en lokaal, eigentijds en traditioneel. Een spanningsveld dat wereldwijd voelbaar is, vooral

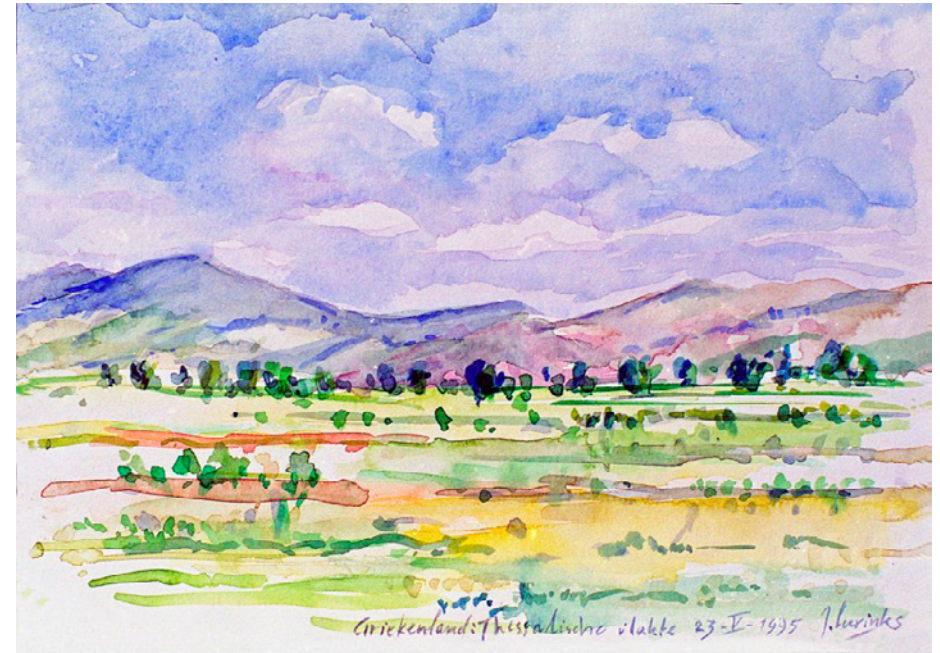

Marc Chagall, David and Batsheba, 1956, kleurlithografie, Tel Aviv, Museum of Arts

in ons zo geseculariseerde land. Nu 35 jaar na zijn dood lijken de grenzen weer opnieuw getrokken te worden. Tussen culturen en tussen religies. Dit maakt Chagalls (religieuze) kunst en zijn visie op de wereld als vluchteling actueler dan ooit.

Joël vertelde me dat hij het als een eer beschouwde om deze tentoonstelling mee te mogen inrichten. De door hem bewonderde leraar Willy Knippenberg stond immers aan de wieg van het Udense Museum voor religieuze kunst. Hij stimuleerde hem destijds ook om de studie van zijn voorkeur te volgen: geschiedenis. De (uitgestelde) opening van de tentoonstelling 'Tussen Werelden' is in juli 2021. Kijk op de site van het museum voor de openingstijden en duur van de expositie. ★

Jan Lurinks legt uit: Thessalische vlakte

Thessalische vlakte, (Griekenland), aquarel 1995

Jan Lurinks

Aquarel, gemaakt in mei 1995 tijdens een bustour door Griekenland, in gezelschap van 20 personen.

Na de landing in Athene reizen we drie weken lang door Griekenland. Op weg naar de Meteora-kloosters rijden we door de Thessalische vlakte, een vruchtbaar gebied, waar graan, rijst, tabak en fruit wordt verbouwd. De vlakte wordt geheel omzoomd door bergen. In het Tertiair was de Thessalische vlakte een binnenzee. Toen de rivier de Pinios na miljoenen jaren een bres had geschuurd tussen de Olympus en de Ossa, stroomde de binnenzee leeg in de golf van Thessaloniki.

Hieraan hebben we de Meteorakloosters te danken, spirituele adelaarsnesten op reusachtige menhirs. Alles bij elkaar vormen vlakte en bergen een duidelijk afgebakend gebied.

Vanuit de rijdende, hotsend en botsende bus en voorzien van een miniatuur-aquarelset probeer ik snel een impressie van de omgeving op papier te zetten. Omdat de bus geschikt is voor 60 personen heeft iedereen ruimte in overvloed. Mijn medereizigers komen daarom geregeld een kijkje nemen, of het wel lukt in deze omstandigheden te schilderen. Het resultaat zie je boven. ★

I Beekvliet, een zorgeloze tijd

In de zestiger jaren woonde ik op Beekvliet. In 1959 meldde ik me als een verlegen kereltje, niet echt bewust waar ik aan begon, aan voor het kleinseminarie. Ik werd voorwaardelijk toegelaten en mocht na het 1e trimester blijven, ik had slechts één onvoldoende.

Door Guus Norden

Ik voelde me al snel thuis en kan me niet herinneren ooit heimwee te hebben gehad. Voor mij was die tijd op het seminarie een zorgeloze tijd, met regelmaat en structuur. Alles volgens schema met tijd voor lessen, studie-uren en ruimte voor de sport, wat voor mij belangrijk was. Ik was altijd weer blij als de vakantie voorbij was en ik vanuit Tilburg terug kon naar Sint-Michielsgestel. Geen TV, alleen radio Luxemburg en de krant waren de geluiden en beelden van de buitenwereld. Binnengesloten binnen de muren van het internaat voelde ik me veilig in een aangename bubbel van weldadige rust, te midden van aardige studie- en sportgenoten. Ik werd me hiervan pas echt bewust toen ik enkele jaren geleden mijn herinneringen aan deze tijd uitgebreid aan het papier toevertrouwde. Het werd uiteindelijk een heuse autobiografie: 'Hooggevoelig in een andere tijd'.

Identiteitscrisis

Nog niet zo lang geleden - ik was al gepensioneerd - kwam ik erachter dat ik hooggevoelig, een HSP-er (High Sensitive Person) ben. Vanaf dat moment veranderde mijn leven totaal. Ik kwam in een identiteitscrisis terecht en ging op zoek naar mezelf. Mijn ontdekkings-tocht liep door diepe dalen en over hoge toppen. Depressieve momenten en

momenten om te koesteren wisselden elkaar af. Ik werd me ervan bewust dat een leven zonder prikkels

en stress gebaat is bij structuur en regelmaat en door me op momenten af te sluiten van de buitenwereld. Omdat ik opensta voor de energieën van mijn omgeving is het goed voor me om mezelf dan af te schermen en voor even onder te duiken in een eigen bubbel. Het schrijven van mijn levensverhaal heeft me enorm geholpen mezelf te leren kennen. Tranen die eerder niet konden vloeien vergezelden me; het waren er vele. Ze vertelden mij ook de waarheid over mijn periode op Beekvliet, zoals de rust en het veilig gevoel.

Een soort Papendal

Beekvliet betekende voor mij vooral veel sporten. Voetballen kon ik al wel, maar ik maakte ook kennis met andere sporten zoals hockey, volleybal, basketbal, atletiek, badminton en zelfs honkbal. Was hockey voor mij minder favoriet - ik blonk er niet in uit - de andere sporten lagen me wel en ik mocht daarin in de

loop der jaren Beekvliet naar buiten vertegenwoordigen. Zo herinner ik me als linksbuiten nog heel goed de kampioenschappen voetbal van de competitie tussen de in het bisdom gelegen internaten van zowel het jeugdelftal als de senioren. Maar ook de wedstrijden tussen de zes klassen en het Mgr Bekkerstoernooi zitten nog vers in mijn geheugen.

Mijn schoolrecord hinkstapsprong van 12.43 m komt nu spontaan bij me op: misschien staat het nog in de boeken. Wat me vooral nog goed bijstaat is de deelname aan de districtscompetitie honkbal in het jaar dat het seminarie opener werd en er vrijheid kwam om buiten de poorten te gaan. Externe leerlingen, met de eerste (twee!) meisjes, werden toegelaten. We crosten op de fiets heel Noord Brabant door met knuppels, handschoenen en maskers om te spelen tegen o.a. Jeka, Odulphus en de TU in Eindhoven, waar het bier, dat ik nog nooit had gedronken, in kratten langs het veld stond. Zomaar enkele mooie herinneringen van de vele, naast andere zoals het grote feest rondom de bisschopswijding van Jan Bluysen.

Werkzaam leven

Aan mijn gymnasiumopleiding heb ik weinig gehad voor mijn werk als bank-

medewerker bij ING, waar ik veertig jaar enthousiast in verschillende functies heb gewerkt. Ik heb het geluk gehad dat ik vele jaren de werkzaamheden op mijn manier mocht invullen en mocht groeien in een bedrijf dat nu netjes mijn pensioen betaalt.

Verlost van de sluier

Ik zie de tijd op Beekvliet als een zorgeloze tijd, ook al was er een sluimerende onveiligheid. De sluier van het aanwezige misbruik in die tijd, zoals mijn ervaring met mijn biechtvader, heb ik afgelegd.

Zo ook het droevige en teleurstellende slot van mijn tijd op het internaat omdat ik het eindexamenjaar niet meer mocht meemaken. Er was iets gebeurd wat ik jaren als geheim bij me heb gedragen. De pijn van dat moment heb ik pas echt gevoeld toen ik enkele jaren geleden mijn levensverhaal schreef en ik vanuit mijn hart de belevenissen en ervaringen woorden eraan gaf. Ik heb eruit geleerd dat vergeving een ultieme uiting van liefde is.

Wat overblijft zijn mooie herinneringen!

<https://guusnorden.auteursblog.nl/webshop/8037/9564> ★

I Alledaagse mijmeringen van Cornelis Verhoeven

Cornelis Verhoeven (1928-2001) was leerling van Beekvliet van 1941 tot 1947. Begin dit jaar verscheen van deze classicus-filosoof een aantal nog nooit gepubliceerde essays die hij schreef tussen 1953 en 1956. Nu, twintig jaar na zijn overlijden, is uit zijn nalatenschap een selectie gemaakt: Alledaagse mijmeringen.

Door Peter van Overbruggen

Cornelis Verhoeven is een van de belangrijkste filosofen in ons taalgebied. Hij ontving o.a. de Anne Frankprijs en de P.C. Hooftprijs voor het essay. Bij zijn overlijden liet Verhoeven een omvangrijk oeuvre na met brieven, artikelen, lezingen, recensies, grote en kleine publicaties. Verhoeven had met zijn publicaties vooral in de jaren 60 en 70 grote invloed op het intellectuele klimaat in Nederland. In 2008 kreeg Het Letterkundig Museum in Den Haag zijn archief aangeboden, waaronder ook al 245 essays uit de jaren vijftig. Verhoevens zoon Daan trof later nog duizenden velletjes aan met veelal onuitgegeven werk uit diezelfde periode. Als uit een grote grabbelton is nu een keuze gemaakt voor deze nagelaten verzameling.

Glans van oud ijzer

Alleen al de titels van de 32 mijmeringen geven een mooi beeld van de diversiteit aan filosofische thema's, zoals 'Troosten', 'Gij zult', 'snuffelen', 'symboliek en moraal', 'Of onzin mogelijk is', 'de zin van het moeilijke'. Sommige passages herinnerden me aan een autobiografisch boek van Verhoeven, 'De glans van oud ijzer' uit 1996. Daarin blikt hij ook uitgebreid terug op zijn jeugd en zijn seminarietijd op Beekvliet (1941-1947).

Veel daarvan is zeer herkenbaar. Eén zin, waarin ik mijn eigen gemoedstoestand van destijds op datzelfde seminarie herkende, viel me in het bijzonder op: 'Het internaat is een plaats waar het heimwee bloeit en waar het dapper wordt verzwegen.'

De nu verschenen essays moeten uiteraard gelezen worden in de tijdgebonden context van de jaren vijftig, maar zijn zeker niet gedateerd. 'Nagelaten mijmeringen' betekent voor de lezer die bekend is met het werk van Verhoeven een vertrouwd weerzien en voor anderen – met beschouwelijke inslag –

een onderhoudende kennismaking. Bij het lezen van zijn mijmeringen wordt je meegenomen in zijn omzichtige schrijfstijl van wikken en wegen. Je wordt ook geprikkeld om vooral ook zelf na te denken over zaken die toch minder vanzelfsprekend blijken te zijn dan je dacht.

Samen mijmeren

Sinds de jaren 70 heb ik de belangrijkste werken van Cornelis Verhoeven in mijn boekenkast staan en -destijds- ook gelezen (!). Alleen al de prachtige rugtitels van enkele intieme thema's smelten op je tong: 'De resten van het vaderschap' en 'Een vogeltje in mijn buik'. Onlangs, zo ongeveer tegelijk met de verschijning van zijn postume 'Alledaagse mijmeringen', werd dit bestand ineens uitgebreid met 45 boeken van zijn hand. Dit Verhoeven-oeuvre viel mij gelukki-

gerwijs ten deel uit de nalatenschap van zijn goede vriend, de schrijver Geert van Beek (1920-2001). Al bladerend zie ik in de

kantlijn de leesaantekeningen van Van Beek -subtiele opmerkingen, streepjes, onderstrepingen, vraag- en uitroepstekens- staan. Door dit persoonlijk commentaar zijn de twee vrienden nu verenigd in mijn boekenkast. Het is alsof ze weer met elkaar in gesprek zijn en mij uitnodigen om af en toe naar hun mijmeringen te luisteren. ★

I Henk Wijnen tekent en verklaart instrumenten uit de vitrinekast

Oud-docent Biologie Henk Wijnen heeft als hobby het maken van pentekeningen. Hij kwam op het idee om een aantal instrumenten uit Beekvliets vitrinekast te tekenen en de werking ervan te verklaren. Voor *Tempora Nostra* aanleiding om er een miniserie aan te wijden. Deze keer: de demo brandweerwagen.

Het glazen bakje is het waterreservoir. In het reservoir is een cilinder met daarin een zuiger zichtbaar. De zuiger kan bediend worden met de grote hendel. Aan de onderkant bevindt zich een ventiel dat afhankelijk van de beweging van de zuiger opent/sluit. Dus gaat de zuiger omhoog dan opent het ventiel en wordt er water in de cilinder gezogen. Beweegt de zuiger omlaag dan sluit het ventiel en verlaat het water via een uitstroomopening de cilinder.

Arnold Wintjes over de instrumentenkast:

“De oude instrumenten stammen van het Grootseminarie Haren van het bisdom 's-Hertogenbosch. Ze werden daar gebruikt bij de lessen natuurfilosofie, het enige exacte vak dat de grootseminaristen gedurende de eerste twee jaren van het tweede deel van hun priesteropleiding met mondjesmaat kregen toegediend. Op een gegeven moment - vóór mijn tijd - zijn ze naar Beekvliet gekomen, omdat ze in Haren niet actueel meer waren. Ze werden op diverse plaatsen in de Duitse Bouw opgeslagen, onder andere in het lokaal van natuurkundedocent Frans van Weert in de Duitse Bouw en in de leraarskamer. Misschien zijn er enkele ook nog wel in de lessen gebruikt, maar dat was dan toeval. Bij de nieuwbouw in 1978 heeft Jan Lurinks

Een model zuig-perspomp als demo brandweerwagen.

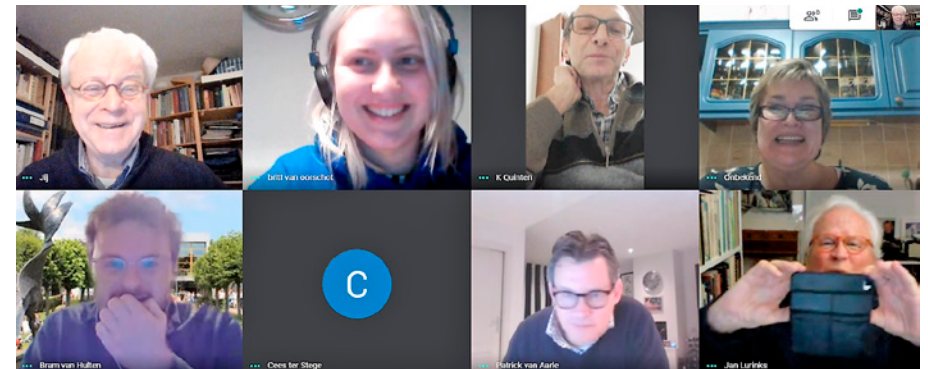
voor die instrumenten een vitrine laten maken bij de ingang van de rectoriskamer voor de show. Op een gegeven moment ben ik verhuisd naar verder op in de gang, maar de vitrine is ter plaatse gebleven, nu bij de ingang van de leraarskamer. Overigens stonden niet alle instrumenten in die vitrine; er zijn er ook een paar in de exacte hoek gebleven, één of twee op de leraarskamer en ik had zelf een kanonnetje (bestemd voor een knalgasproef) op mijn kamer om de schrik bij de leerlingen erin te houden.” ★

I Groeten van de redactie!

Ook de redactie van *Tempora Nostra* kwam er niet onderuit: de redactievergadering voor het aprilnummer vond half januari digitaal plaats. Aangezien we op dat moment elkaar allemaal in beeld hadden – nou ja, bijna, alleen de camera van eindredacteur Cees ter Stege weigerde medewerking –, leek het ons een mooie gelegenheid om ons ook weer eens aan al onze lezers te tonen! Derhalve bij dezen een hartelijke groet van de redactie van *Tempora Nostra*, met van boven naar beneden, en van links naar rechts:

Peter van Overbruggen (1967, redactievoorzitter), Britt van Oorschoot (2017), Kees Quinten (1967), Mirjan Boot – de Werd (1988), Bram van Hulst (2014), Cees ter Stege (1980, eindredacteur), Patrick van Aarle (1993), Jan Lurinks (1952).

I Jos Maas: een lawine van herinneringen aan drie jaar seminarie

Toen ik vrij toevallig een paar weken geleden op de site van de reünistenvereniging van Beekvliet belandde en daar oude foto's en verhalen tegenkwam uit de tijd van mijn verblijf aldaar, werd ik overvallen door een lawine aan herinneringen. Bij een eerste voorzichtige poging om in contact te komen met de reünistenclub kwam ik in hartverwarmend en informatierijk contact, waarin de lawine meer op een dijkdoorbraak begon te lijken.

Door Jos Maas

Het was op een zonnige lentedag 1954 dat ik met mijn ouders naar Beekvliet ging om me te oriënteren op mijn geestelijke toekomst en om in een toelatingsexamen te laten zien dat ik de studie wel aan zou kunnen. Ook al had ik aan moederskant een oom en drie oudooms bij de Societas Jesu en een zuinige vader die de lagere studiekosten van een missiepaterseminarie wel mooi vond, ik wist wat ik wilde worden: 'pastoor', een herkenbare figuur in toog, sjerp en breedgerande bolhoed in kerk en straatbeeld van mijn jeugd. Beekvliet was voor mij de enige keuze. De indrukwekkende gebouwen, de prachtige lanen en tuinen en de weidse sportvelden beloofden mij een mooie toekomst en na een zomer vol gespannen verwachting kon ik de vier vierkante meter van mijn chambrette enige eigenheid geven. Het blauwe wijwatervat dat nog dateerde van mijn eerste communie kreeg daarbij een belangrijke plaats.

Opstap naar academische toekomst

Drie jaar later was het avontuur al weer voorbij. Deze periode lijkt misschien een voetnoot in mijn bestaan, maar was zoals voor zoveel 'afvallers' de opstap naar

een academische toekomst en daarmee beslissend voor mijn verdere leven. Beekvliet was een breuk, drie jaar weg uit het gezin, drie jaar weg van jeugd-vriendjes en klasgenoten, maar ik heb er een mooie tijd gehad waarop ik nu met enige weemoed terugkijk. Ik was nog een kind op Beekvliet, de grote dingen des levens van puber en adolescent heb ik er niet meegemaakt. Terugkijkend op die drie jaren van een kind besef ik dat het

vooral kleine dingen zijn die zijn blijven hangen in mijn geheugen en dat ik de grotere samenhang pas kan zien door de bril van een 79-jarige.

Geen last van heimwee

Dat ik een goede tijd op Beekvliet heb gehad zal zeker te maken hebben met het feit dat ik de surveillance op fatsoenlijk gedrag op het seminarie minder strak vond dan thuis, geen last had van heimwee en heel goed alleen kon zijn zonder mij te vervelen. Ik denk dat ik vrij laconiek het hele internaatleven over mij heen heb laten komen. Ik kan mij uit die tijd maar één ding herinneren, dat ik echt heel erg oneerlijk vond, en dat was de jaarlijkse prijsuitreiking. De slimste jongetjes van de klas die van de lieveheer wat meer talenten hadden gekregen dan ik, konden ook nog eens met een mooi boek en een loftuiting van hun vakantie gaan genieten, met het vooruitzicht, dat zij het jaar er op weer in de prijzen zouden vallen. En hoe ik ook mijn best deed om mij netjes te gedragen, het lukte mij ook niet om een prijs voor goed gedrag te krijgen. Kwade tongen beweren, dat dat alleen lukte als je wat manipulatief in een goed blaadje bij de surveillanten wist te komen, maar dat zal wel een onterechte verdachtmaking zijn. Aan de andere kant van het spectrum staat dat ik wel één keer een vier voor gedrag heb gekregen, wat naar ik begrepen heb maar een stap minder zwaar was dan definitieve verwijdering van het seminarie en melding aan de bisschop.

Gregoriaans

Ik ben er door vroeg vertrek niet aan toe gekomen om te ontdekken of de poësie en de retorica ook echt de culturele

vorming boden waarvoor deze namen stonden. Op de graadmeter kwam het toneel niet boven het niveau van patronaatstoneel uit. Het repertoire was bovendien noodzakelijk beperkt doordat alle rollen van het mannelijk geslacht waren. 'Maria' in een kerstspel werd door een jongetje gespeeld wiens stem nog niet gebroken was.

Qua religieuze omgeving vond ik als voormalig misdienaartje dat het seminarie weinig verschilde van mijn thuissituatie. Ik miste in de kapel wel de rijke kerkmuziek die ik als koorzanger-tje in de Bossche Sint Jan geleerd had. Alle zang was Gregoriaans, het hele repertoire stond in een dik Liber Usualis, maar ik kan mij niet herinneren dat we daarin onderwijs en koorscholing kregen. Leren mediteren, wat tegenwoordig elke alternatieve instelling in de aanbidding heeft, was niet nodig, want de Heilige Geest bracht je dat wel bij, maar ik had

kennelijk geen antenne voor die zending. Ik had geen idee wat ik met het dagelijks kwartiertje meditatie in de kapel aan moest.

Schoolconcerten

Zaken als schoolkrant, schoolkoor, schoolorkest waren in mijn jaren onbekend op Beekvliet. Op foto's van na mijn tijd zag ik dat er wel een schoolkoor onder leiding van muziekdocent Thieu Lax was, maar dat heb ik helaas gemist. Radio was een onbekend fenomeen, dus klassieke muziek die in de vijftiger jaren veel werd uitgezonden bereikte ons niet. Helemaal afwezig kan muziek niet zijn geweest. Ik herinner mij dat er 'ergens' een piano stond waar punaises op de hamertjes waren geprikt, zodat het geluid geen piano meer en zeker nog geen klavecimbel was. Ik heb er echter nooit iemand serieus op horen spelen. We kregen wel af en toe een echt concert te horen in het kader van de toen gebruikelijke schoolconcerten. Wat mij is bijgebleven is het optreden van pianist Willem Andriessen uit de bekende Utrechts/Haarlemse kunstenaarsfamilie.

Verbod op filmbezoek

Met film had het seminarie een moeizame verhouding. In het reglement stond zelfs expliciet, dat het seminaristen verboden was in de vakantie naar de film te gaan. Maar bij een bijzondere gelegenheid, ik vermoed 5 mei 1955 bij de viering van 10 jaar bevrijding, hebben wij in de grote recreatiezaal de avonturenfilm-met-een-knipooog 'The Crimson Pirate' gezien. Enige romantische scenes hadden de seminarie-censuur weten te passeren. Om de twintig minuten konden onze verhitte gemoederen afkoelen, wanneer, met één projector,

eerst de filmrol teruggespoeld moest worden voor de volgende gemonteerd kon worden.

Biljarten

Bijkomen, recreëren dus, van lessen, van huiswerk in de aula, van kapelbezoek deed je in de recreatiezaal, op de sportvelden en op de cour. Sport was niet mijn ding, met een ouderwetse hockeystick, liefdevol afgestaan door een tante, voelde ik mij de risee en wist niet hoe snel ik daar weer van af moest komen. Voetbal heeft me nooit getrokken en nog altijd kijk ik vol verbazing naar een foto in mijn album waarop ik aan het touwtrekken ben. Een blauwe maandag heb ik nog meegedaan met de gymnastiekclub 'Utile dulci', voor

---

"In het reglement stond expliciet dat het seminaristen verboden was in de vakantie naar de film te gaan"

---

mij noch nuttig, noch aangenaam, maar het heeft nog wel een groepsfoto en een foto van een optreden in de aula nagelaten. Lichaamsbeweging bleef dus vrijwel beperkt tot de wandeling op dinsdag en donderdag in de nabije omgeving en helemaal tot in Vught bij bijzondere gelegenheden, zoals een priesterjubileum. Biljarten deed ik graag, als sport, als vermaak, wie zal het zeggen en wel zo fanatiek, dat ik één keer een knallende ruzie met een medeleerling heb gemaakt, ik weet het nog tot op de dag van vandaag. Achteraf ben ik nog het meest verbaasd over de handenarbeid die ons als recreatie werd verkocht. Ik had toen al twee linkerhanden maar voelde dat er toch van mij verwacht werd

dat ik iets tastbaars voor thuis maakte. Ik bewaar als curiositeit en als aandenken aan het figuurzagen en verven een monsterlijke sigarettenstandaard.

Dorpskapper

De buitenwereld was ver weg. Wij kwamen niet buiten, de wereld kwam niet binnen. Geen radio, geen krant, geen tijdschrift, geen mens. Mijn vader was bedrijfsleider van de drukkerij op het nabij gelegen Doveninstituut, maar ik heb hem in die drie jaar daar niet gezien. Bij het wandelen, elke dinsdag en donderdagmiddag, buiten de hekken van het seminarie, door de straten, en over de dreven van het dorp, bleef je in de bubble, dat daar buiten mensen woonden drong niet tot je door. Contact met winkeliers was onvoorstelbaar. Het verhaal ging rond dat winkeliers bij wie clandestien snoep werd gekocht verplicht waren de leerlingen te verlinken bij de prefect. Of het waar was weet ik niet, maar je haalde het niet in je

hoofd om snoep te kopen. Het tekent het isolement. Wie wel uit de wereld binnen de seminariemuren kwam was de dorpskapper. Eén keer per maand kwam hij zonder bloempot ons in een waanzinnig tempo van het gelijknamige kapsel voorzien. Één dissident was het een keer te gortig, hij besloot zich zelf te kappen, maar moest het bekopen door tot de volgende knipbeurt met zijn gehavende zwarte krullenkop als een mislukt schaakbord rond te lopen. De gymleraar, die ook de twee gymnastiekclubs – UD en USA – en de hele sport organiseerde woonde niet op het seminarie, maar werd wel beschouwd als lid van de seminariefamilie. En zelfs in de vakantie thuis was je niet in de wereld, maar werd je met studenten van andere seminaries bezig gehouden, zeg maar onder controle gehouden, in de Bossche Priesterstudentenclub.

Primitieve stam ontdekt

Er is één keer geweest, dat de buitenwereld binnen leek te komen. Er werd een fototentoonstelling over een recent ontdekte primitieve stam in een ontwikkelingsland aangekondigd. Bij de opening hield een als deskundig antropoloog aangekondigde mystery guest een boeiende lezing over deze stam, hoe deze ontdekt was en hoe primitief en naturel deze nog was. Deze gast was Harry Kapteijns, hij woonde in Sint Michielsgestel en was docent aan het Bossche Sint Janslyceum. Ik heb begrepen dat hij later ook docent op Beekvliet is geweest, maar bij de tentoonstelling was hij voor de seminaristen een onbekende. Er werd met grote aandacht en toenemende verwachting naar zijn lezing geluisterd. Na zijn verhaal ging de deur open naar de biljartzaal,

die al enige weken gesloten was en al tot de nodige speculatie had geleid. Ik zal nooit het effect op mij en mijn mede-seminaristen vergeten, die tot hun grote verbazing tot de ontdekking kwamen dat zij zelf 'de stam' waren en dat ze zelf op de foto's stonden, als baby en als kleuter. Het moet gezegd zijn, de voorbereiding en uitvoering van de tentoonstelling was perfect. Alle ouders waren in het grootste geheim benaderd en leenden een of meer foto's uit, met boeiende gegevens die allemaal op keurige bordjes bij de foto's vermeld waren. Er is nog lang nagesproken over deze geweldige grap.

Gepeperde leverpastei

Zoals elke gesloten groep zijn jargon heeft, zo had ook het seminarie zijn eigen woorden. Daar zijn hele lijsten aan gewijd. In mijn tweede jaar is 'buskruit' geïntroduceerd. Tot dat jaar moest je zelf voor je broodbeleg zorgen, hele hammen voor de zonen van thuisvlachende boeren, hagelslag voor stadse jongetjes. Aan deze ongelijkheid werd

in dat jaar een eind gemaakt en kreeg elke student elke dag een blikje stevig gepeperde leverpastei op het brood, dat hierom al snel de toepasselijke naam buskruit kreeg. De 'graad' was niet alleen een private plaats om je behoefte te doen, maar ook de plek om clandestien te roken. 'Kaaaien' zou volgens een van de jargonlijsten staan voor studeren, maar in mijn herinnering staat het voor keihard blokken, dus echt wel een tandje erbij. 'Bakken' was blijven zitten, maar dat is ook buiten het seminarie bekend. De 'spiewandeling' ging vooraf aan de afkondiging wie over was en wie bleef zitten; je mocht dan als eersteklasser je eerste sigaret roken. Het keerpunt was op een driesprong en als je dan om de rotonde heen liep zou je over gaan, dus het bijgeloof was de seminarist niet vreemd. Een spel dat ik alleen van het seminarie ken heette 'baren', het had het meeste weg van hard lopen en schipper mag ik over varen.

Vervreemding

Na een kleine drie jaar brak een kennelijk groeiend gevoel van vervreemding open toen ik iets ondeugends in de klas had uitgehaald en op de gang werd gezet. Helemaal alleen, in die lange stille gang, drong het besef tot mij door dat ik daar niet thuis hoorde, dat het een vreemde omgeving voor mij geworden was. Na dat schooljaar ben ik niet meer teruggekomen, op één uitzondering

na. Op een keer kreeg ik in mijn nieuwe omgeving toch de behoefte om te zien hoe mijn oude klasgenoten het maakten. Zo kwam ik op de fiets op een vrije middag nog eens kijken en merkte ik dat ik al volkomen vergeten was. Weg is weg is een levenservaring geworden, maar kost mij nog altijd moeite om te aanvaarden.

Roer drastisch omgooien

Na de drie jaar seminarie maakte ik mijn gymnasium, bèta nota bene, af aan het Sint Janslyceum in Den Bosch, waar ik weer wat klasgenoten van de lagere school tegen kwam. In 1961 ging ik naar Utrecht om scheikunde te studeren. Het cliché dat je studenten jaren de mooiste van je leven zijn was in alle opzichten waar, vrienden voor het leven maken, één jaar feesten als bestuurslid van de studentenvereniging, voluit het Collegium Studiosorum Veritas onder de zinspreuk Deus Scientiarum Dominus, ruim de tijd krijgen om je studie af te maken en wat mij tot op de dag van vandaag gelukkig maakt, het vinden van je levenspartner. Ik kwam er achter dat ik een gevoelige huid had die bij het natte laboratoriumwerk eczeem opleverde. Ik zag als enige uitweg hiervoor een theoretische richting in te slaan. Ik heb zelfs een jaar of zeven als wetenschapper in dat vak gewerkt. Maar uiteindelijk is de wiskundige basis van de kwantummechanica een struikelblok gebleken. Ik moest het roer drastisch omgooien, maar kwam hierbij wel tot de ontdekking dat mijn fort op een heel andere plek dan de scheikunde lag, namelijk de wereld van de ICT. Na drie drukke jaren met een zwaar omscholingsprogramma, drukke baan en jong gezin begon ik aan een mooie tweede loopbaan als be-

leidsmedewerker bestuurlijke informatie. Het laatste in mijn betaalde arbeidsleven was een grootschalig decentralisatieproject van het beheer aan de Alma Mater.

Fanatiek roeien

Geheel vrijwillig maar wel met een riant afvloeiingsregeling ben ik op een leeftijd die nu alleen maar verbazing kan opwekken gestopt met betaald werken. Ik heb hierdoor veel tijd gekregen voor mijn muzikale passies, klarinet spelen in klezmer- en volksmuziekensembles, lezingen geven en workshops organiseren over de klezmermuziek, zingen in een oratoriumkoor. Ik heb nooit gesport, bij de gymles stond ik altijd achteraan, maar sinds ik 15 jaar geleden om medische redenen mijn overgewicht kwijt moest zien te raken ben ik gaan roeien, geen wedstrijd, maar wel fanatiek. En verder draag ik in verenigingen waarin ik actief ben – meestal als secretaris – met vreugde mijn steentje aan besturen bij. Ik hoop in de reünistenvereniging mensen te ontmoeten die met mij het verleden – Tempora Nostra dus – levend kunnen houden en ik wil graag mijn steentje bijdragen aan de bloei van de vereniging.

Ik ben met name Peter van Overbruggen en Kees Quinten erkentelijk voor de schat aan informatie in vele hartelijke e-mailtjes. Mijn taalkundige echtgenote dank ik voor haar (taal)kritische blik op mijn verhaal. ★

*J.P.M. (Jos) Maas,
jaar van aankomst 1954*

I Twee generaties gespiegeld: Marjan Smeulders en Christine Wilson

We hebben wederom twee generaties gevraagd om hun tijd op Beekvliet met elkaar te vergelijken. We waren nieuwsgierig naar de overeenkomsten en verschillen, en wat er (wel of juist niet) met het verstrijken van de tijd veranderd is. Deze keer: moeder Marjan Smeulders (1991) en dochter Christine Wilson (2017).

Door Britt van Oorschot

Wat waren de bijzondere plekken in en rond de school?

Marjan: Het vogelbeeld en de vijver, dit waren zeker bijzondere plekken toen. In het eerste jaar zat ik tijdens de pauze ook bij de vijver, er lagen toen nog houten bielzen bij. Volgens mij was de vijver toen ook groter? Later zijn we pauze gaan houden bij het geschiedenislokaal van mevrouw Dijkshoorn, bij lokaal 41 aan de binnenzijde. Ook hebben we een tijd lang op het podium in de aula gezeten. Frank (conciërge, red.) zette toen altijd thee klaar in de aula, dan kon je zelf een bekertje halen in het keukentje.

Christine: Ik verschoof eigenlijk ieder jaar qua pauzeplek. Het lag ook aan de wisselende vriendengroep waar ik op dat moment bijzat. Ik heb een tijdje boven in de aula gezeten.

Marjan: Vroeger hadden we nog erg veel noodlokalen, hierdoor moest je langs de huiskamer. Daar stonk het altijd zo erg naar sigarettenrook, daar wilde ik nooit zitten.

Welke docenten zijn jullie echt bijgebleven en verschillen de docenten van vroeger met de docenten van nu?

Marjan: Wintjes is me zeker bijgebleven.

Christine: voor mij Van Rijn en Faassen.

Beide: er is altijd wel een verschil geweest tussen strikte en lossere docenten. De school zelf is weinig veranderd, hier en daar een likje verf, maar er is veel traditioneel gebleven. Beekvliet is een school voor een hele specifieke soort leerling, je moet wel van het traditionele houden. Beekvliet is groen, niet te groot, heel dorps en beschermend. Zelf zijn we beide best progressief, maar de rust en traditie van Beekvliet vonden we erg fijn.

Zijn er nog verschillen tussen hoe je als leerling met elkaar omging?

Christine: Het grootste verschil wat ik merkte was tussen de Vughtse hockeyers en de Gestelse voetballers.

Marjan: Dat was 25 jaar geleden ongeveer wel hetzelfde ja.

Wat is jullie band met Beekvliet en de docenten nu?

Marjan: Het blijft thuiskomen wanneer je er weer was. Er waren, toen Christine er op school zat, nog best veel docenten die ik zelf ook heb gehad. Huijbregts, Kapteijns, Peters Rit, van Boekholt en Hanenberg om maar enkele te noemen. Met Huijbregts had ik een hele goede band, ik kreeg hem in klas 5 voor Nederlands en hij ging heel relaxt met

Christine geslaagd (2017)

de klas om. Er werd veel over literatuur gepraat. We hadden ook een Mevrouw Tak voor Grieks en Latijn. Ik hoorde al dat ze inmiddels is vervangen voor een nieuwe M. Tak. Maar Mieke was een hele fijne docent.

Christine: Ik heb ook veel goede herinneringen aan Kapteijns en Huijbregts. Burgers was ook populair bij ons. De jongere docenten spraken me ook erg aan, bijvoorbeeld Van Aarle.

Welke reizen werden er in jullie tijd georganiseerd?

Marjan: Oh bij ons niet zo heel veel. Mevrouw Dijkshoorn organiseerde de MUN toentertijd en stimuleerde ons ook om naar het buitenland te gaan; Den Haag, maar ook New York en mede daarom ben ik toen in Engeland gaan studeren.

Christine: Ik ben vrij veel op reis geweest. Ik heb brugklaskamp en Xanten gehad in het eerste jaar. In jaar 2 ben ik naar

Aken geweest en naar Keulen. In jaar 3 op skikamp. Beide zijn we op Luxemburgkamp geweest, ik in jaar 3 en mama in jaar 4. Ook hebben we in klas 4 de keuze gehad naar Rome of Griekenland, al was dit eerst Florence.

Marjan: Wat trouwens ook erg leuk is, eigenlijk zijn wij drie generaties op Beekvliet. Mijn vader Chris was eerst kapelaan in Hilvarenbeek, daarna Tilburg en ten slotte op Beekvliet. Toen ging hij trouwen en stopte het kapelaan zijn. Wel bleef hij nog lesgeven. Vervolgens is hij uit eigen wil gestopt.

Welke vakken waren er toen niet die er nu wel zijn?

Marjan: Filosofie was er toen nog niet, drama en kunst ook nog niet. Godsdienst is levensbeschouwing geworden.

Was er nog meer anders dan nu? Of juist hetzelfde?

Marjan: De manier van eindexamens afnemen is nog steeds hetzelfde, met 150 man in een volle gymzaal. Engels was toen nog een keuzevak, in tegenstelling tot nu. Toen was het nog een van de vreemde talen. DICTEES werden toen nog afgenomen in de studiezaal.

Marjan in Luxemburg

Wat is jullie leukste herinnering van Beekvliet?

Christine: Ik herinner me vooral de 9,9 die ik haalde voor geschiedenis, ik was alleen vergeten in welk jaartal Das Kapital was uitgebracht. Nu vergeet ik dat nooit meer.

Marjan: Ik herinner me vooral de reis naar New York. Met vijf medeleerlingen naar die stad toe, heel gaaf. Maar sowieso alle reizen waren leuk.

Christine: Oh, qua reizen vond ik Krakau het leukste denk ik. En de eerste keer zelfstandig rondlopen in Rome, dat was ook een hele ervaring. En het feit dat er tijdens het ontleden bij biologie, er een stuk kip vast kwam te zitten op het plafond. Schijnbaar kwam deze in de les erna naar beneden.

Marjan: Ik heb er ook nog een! Een docent (priester) die met een doosje voorbehoedsmiddelen bij biologie kwam uitleggen hoe het werkte. Dit was een van de laatste priesterdocenten.

Zou jij een vierde generatie naar Beekvliet sturen?

Christine: Ik denk het wel, als ze een beetje op mij lijken. Ze moeten leren wel leuk vinden, anders is het niks voor hen. Een traditionele school is ook niks mis mee, met hard werken, kan geen kwaad. Het is een fijne kleine school. Ik had ook naar het Stedelijk Gym of Bernrode kunnen gaan, maar die trokken me niet. Nog een leuk weetje: Christine heeft de ingelijste versie van het Beekvlietlied "Beekvliet houdt stroom" op haar kamer hangen. ★

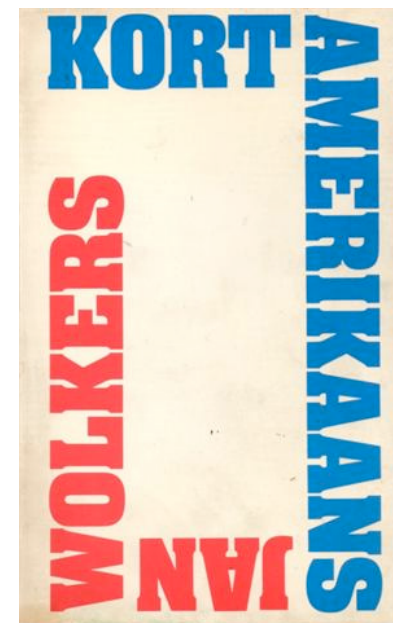
Foto: Martien van der Pasch

Reünie verplaatst naar voorjaar 2022

Het bestuur van NMI heeft vanwege de onzekerheden en beperkingen rondom het corona-virus besloten om de reünie voor het 205-jarig bestaan niet aanstaand najaar te houden. Het plan is nu om deze in het voorjaar van 2022 te houden. We houden jullie uiteraard op de hoogte.

Uit het archief: gedragslijnen

De verleidingen waren talrijk. Van broers, zussen en vrienden hoorden ze thuis over het 'echte leven', het vrijen in de koeienstal, het op stap gaan, de kwajongensstreken. Maar aan het alziend oog van meneer pastoor viel in de kleine Brabantse dorpsgemeenschappen nauwelijks te ontkomen. Als je pech had kwam je hem op het verkeerde moment of op een controversiële locatie toch tegen. En anders bereikten hem via de oren en ogen van burens, dorpsgenoten en soms zelfs de eigen ouders alsnog de misstappen, die een plichtsgetrouwe pastoor zorgvuldig noteerde in het vakantierapport. De lange armen van het bisdom reikten ver, soms tot aan andere continenten. Een kritische leerling die uit de gratie was geraakt, wilde zich jaren later zich laten inschrijven bij een bisdom in Zuid-Amerika. "Daar werd hij niet geaccepteerd. Hadden ze hier geïnformeerd", weet een klasgenoot, die daarbij spottend opmerkt: "Een echte wereldkerk, toch?"

Tweede Vaticaanse Concilie, 1962-1965.
Bron: refdag.nl

De leerlingen leefden 24 uur per dag, zeven dagen per week op het schoolterrein en ontwikkelden zich gedurende de zes jaar van jongeling via adolescent tot jong volwassene. De leraren en de leiding fungeerden niet alleen als onderwijzenden maar ook als opvoeders. De intensiteit van dat proces laat zich aflezen uit de pedagogische maatregelen. Elke klas had een leerling die als zogenaamde censor moest toezien op de wellevendheid van de medeleerlingen. Deze censor diende de klasleraar of de schoolleiding in te seinen als er iets mis ging. Dan volgden er straffen die werden geboekstaafd. Andere vergrijpen zijn tegenwoordig minder herkenbaar, bijvoorbeeld als het gaat om het lezen van "schadelijke boeken", een gevolg van het zestiende-eeuwse besluit van de katholieke kerk om bepaalde boeken in de ban te doen: de Index librorum prohibitorum. In 1966 werd bijvoorbeeld Kort Amerikaans (1962) van de index gehaald, omdat de index voor Rooms-Katholieken werd afgeschaft.

I Nino de Lange (2013) Van de MUN naar de gemeenteraad

Foto: Wikipedia commons

De Vughtse gemeenteraadsverkiezingen haalden landelijk het nieuws omdat musicalmagnaat Albert Verlinde als lijstduwer voor de VVD met voorkeursstemmen de raad wist te halen. Voor de relatief recente Beekvlietreünist zal echter vooral de nummer 5 van lijst PvdA-GroenLinks in het oog zijn gesprongen. Daar stond namelijk de naam van oud-Beekvlieter (en inmiddels raadslid) Nino de Lange (2013). Tijd om hem eens op te bellen.

Door Bram van Hulst

Veel oud-Beekvlieters zullen Nino nog wel kennen. Misschien als drummer in de toneelband, misschien als lid van zowel de leerlingenraad als de medezeggenschapsraad. Het was in ieder geval geen verrassing dat hij na zijn Beekvliet-carrière zijn studie koos in de richting van politiek en bestuur. 'Ik heb in 2013 mijn Beekvlietdiploma gehaald en ben daarna Bestuurskunde gaan studeren in Nijmegen,' vertelt hij. 'Daar heb ik drieënhalf jaar over gedaan en ik heb daar heel veel leuke mensen leren kennen, met vergelijkbare interesses. Daarna heb ik een master Economische Bestuurskunde gedaan, aan de Universiteit Leiden. Daarbij kon ik al lekker dicht op de Haagse politiek gaan zitten.'

Tweede master

Zijn stage bij het Ministerie voor Buitenlandse Zaken deed daar nog een schepje bovenop, maar hoewel dit hem veel inzicht gaf over wat hij later wilde gaan doen, besloot hij toch om eerst nog een tweede master te gaan volgen: Data-Science in Tilburg. 'Toch even een klein stapje terug uit die politieke omgeving,'

zegt hij daar zelf over.

In de tussentijd was hij in 2017 lid geworden van de Jonge Socialisten, de jongerentak van de PvdA, waar hij in 2019 ook nog eens een bestuursjaar deed als internationaal secretaris. 'Voor die functie had ik veel contact met Europarlementariërs en daarin kon ik veel in kwijt wat ik had geleerd bij Buitenlandse Zaken,' vertelt hij zelf over dat jaar. Het was dan ook niet gek dat hij in de tussentijd onbewust de aandacht trok van de lokale afdeling van de PvdA, maar daarover later meer.

Beekvliettijd

Terugkijkend op zijn Beekvliettijd was de politieke interesse al vroeg zichtbaar. Nino was lid van de leerlingenraad, medezeggenschapsraad en het Model United Nations-team van Beekvliet. 'Ik heb eigenlijk altijd gezocht naar een manier om politiek actief te worden,' geeft hij aan. 'Het gekke is dat het helemaal niet zo moeilijk is, maar dat niemand je vertelt hoe het moet. Je hoeft eigenlijk maar contact te leggen met een politieke partij waar je achter staat, een kop koffie is genoeg, maar dat wordt je op de middelbare school niet verteld.'

Op 18 november 2020 gingen, vanwege een gemeentelijke herindeling, de inwoners van de gemeente Vught naar de stembus. De verkiezingen leverden relatief veel media-aandacht op. Zo werd er door enkele partijen hard campagne gevoerd en werd de grootste partij (Gemeentebelangen) uiteindelijk geen onderdeel van de coalitie.

Nino de Lange (2013)

Nino wil daar zelf ook wat aan doen: 'Ik heb een tijdje terug contact gehad met Jikke Bastiaansen, docente maatschappijleer op Beekvliet, om te kijken of ik leerlingen een beter beeld kan geven van hoe je politiek actief wordt.' Voor hemzelf liep de route dus via een kop koffie met Floor Bink, die al sinds 2014 in de Vughtse raad zit namens PvdA-GroenLinks. Hoewel hij zichzelf in eerste instantie nooit in de gemeentepolitiek had gezien, raakte hij daarna steeds meer betrokken bij de lokale PvdA: hij woonde wat raadsvergaderingen bij en kreeg een steeds actievare rol in het ondersteunen van de zittende fractie. Bij de herindelingsverkiezingen besloot hij het erop te wagen. 'Alle actieve mensen kwamen uiteindelijk

op de lijst terecht, dus ik wist wel dat ik op de lijst zou komen,' vertelt Nino. 'Maar toen de vraag kwam of ik op een verkiesbare plek of een ondersteunende plek op de lijst wilde, toen begon het pas echt. Dat was precies de vraag waar ik al jaren op zat te wachten.'

Geen Brabants Blaricum

Wanneer het over beleid gaat dat hij in de komende jaren als onderdeel van de coalitie zou willen voeren, blijkt dat hij inderdaad al goed in de materie zit. 'Vught is een dorp waar heel veel goed loopt,' steekt hij van wal. 'Het is een rijke gemeente, waarin de afgelopen jaren een relatief ruim sociaal beleid is gevoerd. Daar ben ik blij mee, want dat gaat me aan het hart. Maar als het

op woningbouw aankomt valt er wel nog een hele hoop te winnen. In de afgelopen jaren is bijvoorbeeld de sociale huur, zeker voor ouderen, wel sterk verwaarloosd. Zo worden er vijftig sociale huurwoningen in het centrum gesloopt en vervangen door zeventien villa-apartementen. Dat is ergens logisch, want veel rijke mensen willen in Vught wonen, maar je wilt voorkomen dat Vught het Blaricum van Brabant wordt.'

Dorp voor iedereen?

'Andere voorbeeld: Cromvoirt, ook gemeente Vught, heeft een nieuwe gigantische golfbaan gekregen. Die is gefinancierd door een man uit Den Bosch, dus er is geen publiek geld aan besteed, maar tegelijkertijd wordt er dus wel grond voor gebruikt die ook voor bijvoorbeeld woningen of natuur gebruikt zou kunnen worden.

Of kijk naar de IJzeren Man! Daar is nu een nieuwe uitbater voor gevonden die een schitterend klimbos heeft gebouwd bij de plas. Dat is hartstikke leuk, maar nu hij ook nog een plaatselijke camping heeft opgekocht en een hek om het water laat zetten, wordt het weer een plek waar je alleen heen kan als je er het geld voor hebt. Op die manier verandert Vught in een dorp voor de mensen die het kunnen en willen betalen. Dan is het dus niet meer een dorp voor iedereen.' De plaatselijke politiek gaat Nino overduidelijk aan het hart en hij merkt zelf ook op dat dat het belangrijkste is: 'Hier en daar mis ik nog wat kennis over de dossiers en de context, maar ik merk dat minder kennis hebben over de context en de voorgeschiedenis van een bepaald beleid eigenlijk ook heel positief uit kan pakken. Je kunt daardoor objectiever naar de huidige situatie kijken.'

Hoge lat

Raadslid zijn is een parttime baan. Nino werkt daarnaast dus nog bij het Ministerie van Financiën, wat volgens hem een stuk minder politiek is dan het klinkt: 'Ik faciliteer vooral, ik houd me daar niet met beleid bezig.' Dat neemt natuurlijk niet weg dat het veel werk is, twee banen naast elkaar. Volgens Nino komt juist daar echter zijn Beekvliettijd weer van pas: 'Je leert op Beekvliet heel goed hoe je hard moet werken. Ik heb op school zelf niet per se de lust voor leren gehad, dat kwam later pas, maar ik besef nu dat de steun van leraren, in combinatie met de veiligheid en de vriendelijkheid, ervoor gezorgd heeft dat ik toch door wilde gaan en mijn gymnasiumdiploma heb gehaald. Mensen als Ramon Guerrero van filosofie en Peter Burgers van geschiedenis hebben indertijd de lat altijd heel hoog gelegd, maar ook het vertrouwen gegeven dat ik dat aankon. Dat heeft me nu ook geholpen om grondig en effectief mijn werk te kunnen doen.'

Landelijke politiek

Op de afsluitende vraag of we Nino in de toekomst ook in de landelijke politiek kunnen verwachten, antwoordt hij dat hij daar voorlopig niet vanuit gaat. 'Wat mij betreft moet je in de Tweede Kamer komen als je een absolute expert bent op een bepaald gebied, of wanneer je daarmee een groep vertegenwoordigt die nu nog niet voldoende vertegenwoordigd is. Ja, er is op landelijk niveau veel behoefte aan jongeren, maar nog meer behoefte is er aan culturele diversiteit. Dat is voor mij ook waar politiek om zou moeten gaan: een goede volksvertegenwoordiging. Niet om de persoonlijke ambitie van een politicus.' ★

Opmerkelijk: uit het archief

Douchen, scheren en bloemetjes & bijtjes

Uit het jubileumboek van 'Lichting 1946'

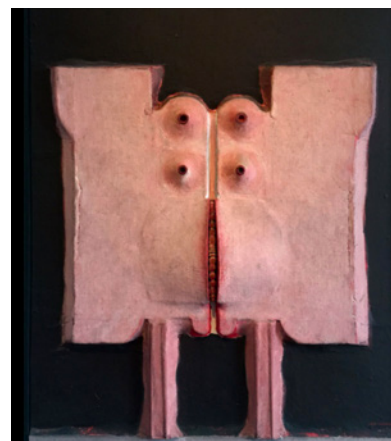
"Bij het douchen moesten we een zwembroek of zoiets aan hebben. Dat kwam 'de Fien' zelf controleren. Hij schijnt eens gezegd te hebben, desgevraagd: "Gereedschap dat je niet gebruikt, hoef je niet te wassen". Een enkeling deed die zwembroek uit, zoals hij thuis geleerd had.

Dan kwam 'de Fien' kijken, vol minachting en afgrijzen: "Viezerik", siste hij dan." Een ander herinnert zich het twee-wekelijkse douchen, waarbij Mercx altijd de centrale waterkraan dichtdraaide, vaak al na korte tijd. Met een beetje pech stond je nog helemaal ingezeept.

In de lagere klassen was scheren slechts toegestaan na toestemming van de heer Mercx. De dieper liggende gedachte erachter is onduidelijk, maar hij onderwierp, 'om tot een rechtvaardig oordeel te komen, opkomende nestharen altijd aan een nauwkeurig onderzoek'.

Bij destijds delicate kwesties als seksualiteit kregen de seminaristen enige toelichting van de heer Witlox. Veel verder dan voorlichting met de bekende bloemetjes en bijtjes kwam hij niet. De priesterstudenten zullen er niet veel van hebben opgestoken.

De eersteklassers (Kleine Figuur) hadden geen stromend water. Zij konden zich wassen vanuit een lampetkan die door de zusters met vers water werd gevuld. In de winter was het soms zo koud dat het water bevroor. Om 's nachts warm te blijven kregen ze van huis uit extra dekens mee. De eersteklassers mochten niet van de slaapzaal af voor hun behoefte: zij waren daarvoor aangewezen op de 'piespotjes'.

De tentoonstelling bij het 150-jarig bestaan van Beekvliet zorgde voor een merkwaardig incident. Tijdens de reünie ergerden sommige bezoekers zich aan het werk 'Pomona 1' (hierboven afgebeeld) van de Vughtse kunstenaar Jacques Frenken. Pomona is de Romeinse godin van de boomvruchten, met name appels. De irritatie betrof de associatie met vrouwenborsten en een vagina op het schilderij. Geëist werd dat het schilderij zou worden verwijderd. Dat gebeurde echter niet.

I Personalia

GEBOREN

Op 28 februari is Ted geboren, zoon van Pim van der Aa en Beike Looijze (beiden 2008).

Op 28 maart is Joppe geboren, zoon van Rutger Bakker (2008) en José van den Heuvel, broertje van Sep.

OVERLEDEN

Op 16 december overleed Anne Franchimont, leerling van klas 1c, op 12-jarige leeftijd aan de gevolgen van een acute ziekte.

Op 27 december overleed Karin Voets (2003) na een langer ziekbed op 36-jarige leeftijd.

Op 24 januari is op 84-jarige leeftijd Louis de Bonth (1955) overleden. Hij was van 1984 tot 2003 pastoor van de Heilige Paulusparochie in Uden.

Op 11 februari overleed op 82-jarige leeftijd Ton Verschure (1958). Hij was tijdens zijn 55-jarige priesterschap onder andere kapelaan in Veghel en Eindhoven en pastoor in Boekel, Eersel, Vessem, Knegsel en Wintelre.

GEPROMOVEERD

In de vorige editie van TN zijn abusievelijk de promove-

rende oud-Beekvlieters van najaar 2020 niet benoemd. Nu alsnog!

Op 14 oktober 2020 promoveerde Sanne Huijberts (2006) aan de Universiteit Utrecht. De titel van haar proefschrift luidt 'Translational research of combined anticancer therapies targeting the MAPK pathway'.

Op 4 november 2020 is Art van Schaaijk (2005) aan de Universiteit van Amsterdam (AMC) gepromoveerd op een proefschrift met de titel "Work ability related to job demands and functional limitations in various occupational populations".

Eveneens op 4 november 2020, en eveneens aan de Universiteit van Amsterdam (AMC) promoveerde Eliane Wenstedt (2009). Zij verdedigde het proefschrift "Our Body of Salt - Tracking the traces of sodium from blood to skin".

Op 19 november 2020 vond aan de TU Eindhoven de promotieplechtigheid plaats van Ashley de Bie (2005). De titel van zijn proefschrift luidt 'Electronic Clinical Decision Support in Acute and Critical Care; investigating the closing loop'.

Op 23 november 2020 promoveerde Hugo van Oosterhout (2006) aan de RU Groningen op een proefschrift, getiteld 'Influencing membrane-active peptides; synthesis and characterization of hybrid molecules, development towards a molecular sensor'.

Laurens van Zandvoort (2013) verdedigde op 24 november 2020 zijn proefschrift 'Improving Percutaneous Coronary Intervention using Post Procedural Physiology and Intravascular Imaging' aan de Erasmus Universiteit Rotterdam (Erasmus MC).

Op 15 december 2020 is Celina Szanto (2009) gepromoveerd aan de Universiteit Utrecht (UMC) op een proefschrift met de titel 'Immune Monitoring in the Context of Hematopoietic Cell Transplantation in Children'.

Op 20 januari 2021 promoveerde Sanne Kloosterboer (2007) aan de Erasmus Universiteit Rotterdam op een proefschrift, getiteld 'What's in a drop of blood? Towards individualized treatment with antipsychotic drugs in children and adolescents'.

Op 18 maart 2021 promoveerde Sanne Hoeks (1996) aan de Universiteit Utrecht op een proefschrift, getiteld 'Lost in transition? Immune regulatory mechanisms in early life'.

BENOEMINGEN

Sinds september 2019 is

Anne-Marie Schram (1987) aangesteld als lid van de Raad van Bestuur van GGZ Oost-Brabant.

PRIJZEN EN ONDERSCHIEDINGEN

Met haar boek 'Jailbait', dat Isa van Lieshout (2018) schreef in het kader van haar profiel-

werkstuk, won zij in maart 2020 de schrijfwedstrijd van Univers (Tilburg University), georganiseerd in samenwerking met literair agentschap Sebes en Bisseling. De landelijke vervolgwedstrijd is vanwege de corona-pandemie helaas niet doorgegaan.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek? Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalialia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2021. De kopij daarvoor dient **vóór 1 juli 2021** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Femke Hellings (1997) (Column), Bram van Hulst (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 800

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via
reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHELSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI. Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam : .....
Adres : .....
Postcode : ..... Woonplaats : ..... Land* : .....
Telefoon : ..... E-mailadres : .....
Examenjaar : ..... Studierichting : ..... Beroep : .....
Rekeningnummer [IBAN] : ..... Bank Identificatie [BIC]** : .....
Plaats en datum : ..... Handtekening : .....

* Hoef niet alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHELSGESTEL

